

Arrest

nr. 182 076 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij betekend op 23 januari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2017 om 17 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in november 1979 op driejarige leeftijd samen met zijn moeder en haar zeven andere kinderen naar België om hier zijn vader te vervoegen, die op legale wijze in het Rijk verbleef op grond van een arbeidskaart.

1.2. Verzoeker werd als gevestigde vreemdeling vanaf december 1993 in het bezit gesteld van diverse opeenvolgende identiteitskaarten voor vreemdelingen. Hij werd verschillende keren ambtelijk geschrapt en terug ingeschreven op grond van instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken, dit na een bewijs van aanwezigheid in het Rijk en op grond van een geldige verblijfsvergunning. De laatste verblijfsvergunning, waarover verzoeker beschikte, was een C-kaart, geldig tot 9 september 2013.

1.3. Vanaf 1998 duiken veroordelingen op door de politierechtbank. In de periode 2000-2013 heeft verzoeker vier veroordelingen door de correctionele rechtbank van Antwerpen opgelopen, waarvan de zwaarste op 3 oktober 2012 geschiedt, met name 30 maanden gevangenisstraf met uitstel voor vijf jaar voor de verkoop van drugs. Verzoeker heeft verschillende keren in de gevangenis verbleven, de laatste keer van 20 juli 2012 tot 3 oktober 2012. De laatste veroordeling van verzoeker dateert van 22 februari 2013, toen verzoeker bij verstek door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf voor sturen tijdens verval van het rijbewijs. Verzoeker werd, toen hij terug opdook in het Rijk, in september 2016 opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis en daarna in de gevangenis van Tongeren en werd vervolgens overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas op 25 januari 2017, met het oog op zijn repatriëring naar Casablanca op 10 februari 2017.

1.4. De motieven van de bestreden bijlage 13septies luiden als volgt:

“Aan de Heer:

naam: H.

voornaam: A.

geboortedatum: 20.08.1976

geboorteplaats: B. B.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Op 28.11.2000 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 maanden gevangenis door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor verboden wapen(s).

Op 04.10.2006 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 7 maanden gevangenis door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor slagen en verwondingen – met bloeduitstorting , verwonding, ziekte; slagen en verwondingen – aan ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid, als mededader.

Op 03.10.2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenis met uitstel 5 jaren door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader en bendevorming - deelname. Op 22.02.2013 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenis door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor sturen tijdens verval.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats

In 2009 werd hij echter afgevoerd van ambtswege. Betrokkene was in het bezit van een C-kaart geldig tot 09.09.2013. Hij heeft dus al geruime tijd zijn verblijfsrecht verloren. Op 03.10.2012 werd hij uit de gevangenis vrijgesteld met een ontslagbewijs geldig 5 dagen om zich binnen deze termijn administratief

in orde te stellen . Betrokkene heeft echter nagelaten de nodige stappen te ondernemen Betrokkene werd op 19.09.2016 opgesloten in de gevangenis en dit ongeveer vier jaar nadat hij vrijgesteld werd met een ontslagbewijs geldig 5 dagen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Op 28.11.2000 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 maanden gevangenis door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor verboden wapen(s).

Op 04.10.2006 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 7 maanden gevangenis door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor slagen en verwondingen – met bloeduitstorting, verwonding, ziekte; slagen en verwondingen – aan ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid, als mededader.

Op 03.10.2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenis met uitstel 5jaren door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader en bendevorming - deelname.

Op 22.02.2013 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenis door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor sturen tijdens verval.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft verklaard in de vragenlijst hoorplicht ingevuld op 10.11.2016 familie in België te hebben. Hij beweert vader te zijn van een dochter genaamd S. V. d. B. Niets uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene daadwerkelijk de vader is.

Indien dit toch zou blijken dan heeft betrokkene desondanks een dochter zich er toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit is, gelet op de herhaalde veroordelingen waaronder voor drugsfeiten. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de Belgische minderjarige dochter, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

De eventueel voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en het gezins- en privéleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Bovendien verklaart betrokkene in zijn hoorrecht een relatie te hebben met Belgische onderdaan B. N. waarmee hij in het huwelijk wenst te treden . Betrokkene beweert dat zijn verloofde zwanger zou zijn. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat de familie van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene werd immers veroordeeld voor verschillende feiten waaronder drugsfeiten. Wat betreft de veroordeling dd. 03.10.2012, wordt er opgemerkt dat de ‘georganiseerde drugs een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten’. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats

In 2009 werd hij echter afgevoerd van ambtswege. Betrokkene was in het bezit van een C-kaart geldig tot 09.09.2013. Hij heeft dus al geruime tijd zijn verblijfsrecht verloren. Op 03.10.2012 werd hij uit de gevangenis vrijgesteld met een ontslagbewijs geldig 5 dagen om zich binnen deze termijn terug in orde te stellen. Betrokkene heeft echter nagelaten de nodige stappen te ondernemen. Betrokkene werd op 19.09.2016 opgesloten in de gevangenis en dit ongeveer vier jaar nadat hij vrijgesteld werd met een ontslagbewijs geldig 5 dagen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Op 28.11.2000 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 maanden gevangenis door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor verboden wapen(s).

Op 04.10.2006 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 7 maanden gevangenis door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor slagen en verwondingen – met bloeditstorting, verwonding, ziekte; slagen en verwondingen – aan ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid, als mededader.

Op 03.10.2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenis met uitstel 5 jaren door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader en bendevorming - deelname.

Op 22.02.2013 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenis door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor sturen tijdens verval.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats

In 2009 werd hij echter afgevoerd van ambtswege. Betrokkene was in het bezit van een C-kaart geldig tot 09.09.2013. Hij heeft dus al geruime tijd zijn verblijfsrecht verloren. Op 03.10.2012 werd hij uit de gevangenis vrijgesteld met een ontslagbewijs geldig 5 dagen om zich binnen deze termijn terug in orde te stellen. Betrokkene heeft echter nagelaten de nodige stappen te ondernemen. Betrokkene werd op 19.09.2016 opnieuw opgesloten in de gevangenis en dit ongeveer vier jaar nadat hij vrijgesteld werd met een ontslagbewijs geldig 5 dagen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats

In 2009 werd hij echter afgevoerd van ambtswege. Betrokkene was in het bezit van een C-kaart geldig tot 09.09.2013. Hij heeft dus al geruime tijd zijn verblijfsrecht verloren. Op 03.10.2012 werd hij uit de gevangenis vrijgesteld met een ontslagbewijs geldig 5 dagen om zich binnen deze termijn terug in orde te stellen. Betrokkene heeft echter nagelaten de nodige stappen te ondernemen. Betrokkene werd op 19.09.2016 opnieuw opgesloten in de gevangenis en dit ongeveer vier jaar nadat hij vrijgesteld werd met een ontslagbewijs geldig 5 dagen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden aan Marokko. Mocht de overname door Marokko niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. G., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Directeur van de gevangenis te Tongeren en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas,

de betrokkene, H., A., op te sluiten in de lokalen van het centrum vanaf 25.01.2017.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

*V. G., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Brussel, 18.01.2017"*

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RVV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In zijn verzoekschrift werpt verzoeker een enig middel op dat hij als volgt formuleert:

“Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, schending van de artikelen 2, 7, 18, 19, 20, 21, 25, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15/12/1980, artikel 3 en 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), machtsmisbruik, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie”.

Verder betoogt verzoeker als volgt:

“9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op een afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op repatriëring, niettegenstaande het feit dat hij bijna 40 jaar (op een legale wijze) in België heeft verbleven, niettegenstaande hij geen enkele band heeft met het land waar hij is geboren en nimmer is terug gekeerd en niets meer heeft verloren, niettegenstaande hij samenleeft met zijn partner van Belgische nationaliteit en weldra vader wordt van een Belgisch kind en reeds vader is van een Belgisch kind, niettegenstaande verzoeker onbetwistbaar en met medeweten van verwerende partij minstens onmiddellijk een tijdelijk verblijf kan verkrijgen via zijn Belgisch(e) kind, Belgische vader, Belgische moeder, en partner. Dat hij verder de ambtelijke schrapping ongedaan kan maken, een herinschrijving kan vragen en een recht van terugkeer kan doen gelden. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst ten onrechte slechts naar het feit dat hij heden zonder adres is en een aantal keren werd veroordeeld door de rechtbank, terwijl men niet motiveert waarom men geen rekening houdt met alle elementen in de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het feit dat verzoeker is toegelaten tot onbepaald verblijf als gevestigde vreemdeling en reeds meer dan dertig jaar legaal in België verblijft en enkel een band heeft met België en geen band met Marokko –waar hij enkel de eerste drie jaar van zijn leven heeft verbleven. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken moest motiveren waarom zij geen rekening houdt met de familiebanden en verblijfshistoriek in België, en het feit dat verzoeker gerechtigd was tot een onbepaald verblijf in België zonder voorwaarden en hij geen banden meer heeft met Marokko.

Dat het onbegrijpelijk is dat verzoeker niet de mogelijkheid krijgt om zich terug in te schrijven in het bevolkings- dan wel het vreemdelingenregister. Dat er geen twijfel mogelijk is omtrent het feit dat verzoeker minimaal gerechtigd is tot tijdelijk verblijf. Waarom huidige drastische maatregel wordt genomen, niettegenstaande zijn verblijfsrecht en persoonlijke of familiale situatie is een raadsel.

Dat de motivering in rechte niet afdoende is. Er wordt verwezen naar verschillende artikelen die niet van toepassing zijn op verzoeker.

De bewering dat verzoeker zijn verblijfsrecht zou hebben verloren of geen recht van terugkeer zou hebben na een beweerde afwezigheid van meer dan een jaar, afgeleid uit een simpele lezing van het rijksregister, is onjuist en bovendien in strijd met het feit dat verzoeker op het Belgische grondgebied werd aangetroffen en hier in de gevangenis verbleef tijdens de ambtelijke schrapping. Verwerende partij kon zich niet uitsluitend baseren op het al dan niet hebben van een officieel adres, en heeft hem overigens nooit de mogelijkheid geboden om aan te tonen waar hij feitelijk verbleef opdat zou kunnen worden nagegaan of er al dan niet sprake zou kunnen zijn van verlies van verblijfsrecht, in plaats van het genoodzaakt zijn tot het indienen van een nieuwe aanvraag waarvan verwerende partij wist dat verzoeker hiervoor in aanmerking kwam.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzuimt om te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Artikel 7, lid 1 Vreemdelingenwet bepaalt: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

Dat er vooreerst meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag die voorrang hebben op artikel 7 Vreemdelingenwet. Er is met name een schending van artikel 3 en 8 EVRM. De bestreden beslissing werd dan ook genomen met schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 Vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op kort verblijf en is in casu niet van toepassing. Bovendien kan artikel 2 Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn nu verzoeker in het bezit was van een toelating tot verblijf voor onbepaalde duur zodat hij niet in het bezit dient te zijn van een visum om het land binnen te kunnen komen. Bijgevolg diende hij niet in het bezit te zijn verblijfsdocumenten conform artikel 2 Vreemdelingenwet om het land binnen te komen daar hij steeds in het bezit is geweest van geldige verblijfsdocumenten sedert zijn driejarige leeftijd en België sedertdien nooit heeft verlaten. Indien hij trouwens het land zou hebben verlaten - quod non -, had hij niet kunnen terug keren zonder Belgische verblijfstitel dan wel een geldig visum. Aangezien voormelde bepaling niet van toepassing is kan om dezelfde reden niet worden verwezen naar art. 7, lid 1, °3 Vreemdelingenwet. Verzoeker beschikt over recht van verblijf zonder enige voorwaarde en om hem te kunnen terugwijzen of uit te zetten (art. 20-26 Vw.) dient aan bepaalde voorwaarden te zijn voldaan, hetgeen niet het geval is, en zelfs niet werd beoordeeld. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich hoe dan ook beslissend steunt op foutieve gegevens om zijn beslissing te nemen. Dat bijgevolg het standpunt van de DVZ niet houdbaar is nu blijkt dat de DVZ de feiten foutief heeft beoordeeld; dat de DVZ geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten en dat de DVZ sommige elementen van het dossier fout heeft beoordeeld.

Verwerende partij diende verder de bestreden beslissing ook niet te nemen. Hij wordt hier niet geconfronteerd met een wettelijke verplichting, maar met een wettelijke mogelijkheid.

Bij het nemen van deze beslissing dient rekening te worden gehouden én met de stand van de procedure die de grond voor de aanwezigheid van verzoeker vormt én met de concrete omstandigheden van het dossier. Door dit niet te doen maakt verwerende partij misbruik van haar macht.

Dat verzoeker verder ook een vaste verblijfplaats heeft bij zijn partner en ouders zodat er geen enkele reden bestaat om hem vast te houden. Dat er ook geen rekening is gehouden met de eis om het gezinsleven te eerbiedigen en het langdurige legale verblijf van verzoeker gedurende quasi zijn hele leven.

Door dit niet te doen maakt verwerende partij misbruik van haar macht.

9.3. Dat verder een schending moet worden vastgesteld van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

Principe van de terugkeerrichtlijn: primeren van vrijwillige terugkeer en detentie in laatste instantie. Het Hof van Justitie heeft dit beginsel bevestigd waardoor de verplichting ontstaat voor de overheid om de proportionaliteit van de detentiemaatregel te motiveren.

“Uit het voorgaande volgt dat de volgorde van de stappen van de terugkeerprocedure, zoals neergelegd in richtlijn 2008/115, overeenstemt met een trapsgewijze verzwaring van de ter tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit te nemen maatregelen, beginnend met de maatregel die de meeste vrijheid aan de betrokkene laat, namelijk de toekenning van een termijn voor zijn vrijwillige vertrek, en eindigend met de maatregelen die hem het meest beperken, namelijk de bewaring in een gespecialiseerd centrum, waarbij tijdens al die stappen het beginsel van evenredigheid moet worden geëerbiedigd.” (zie HvJ Hassen El Dridi, alias Soufi Karim (C-61/11) Arrest - 28 April 2011 ; §41; HvJ Hassen El Dridi, alias Soufi Karim (C-61/11) Arrest - 28 April 2011; RvS, afdeling wetgeving, advies 49.947/2/V van 7 juli 2011)

Gelet op het feit dat de verzoeker beschikt over een vast verblijfadres en wenst te huwen en zich in regel wenst te stellen, toont hij aan dat er geen risico is op onderduiken. Dat geen enkel element aantoont dat verzoeker zou willen onderduiken. Gelet op het feit dat verzoeker verblijfgerechtigd is, vermocht men niet te verwijzen naar artikel 74/14 Vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoeker enkel en alleen een hechte band met België en is er alleszins de mogelijkheid om een nieuwe aanvraag in te dienen zodat er geen enkele redelijke reden kan bestaan om hem op te sluiten. Dat hij ook minstens de kans moet krijgen om ofwel vrijwillig te vertrekken dan wel aan te tonen dat hij zijn verblijfsrecht niet heeft verloren dan wel een recht op terug keer heeft of hem de gelegenheid te bieden om een nieuwe aanvraag in te dienen. Deze kansen werden hem ontnomen. Dat het totaal buiten proportie is om hem onmiddellijk uit te wijzen na meer dan dertig jaar legaal verblijf sedert zijn drie jaar.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing omvat geen enkele overweging van deze verplichte afweging. Een verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is niet voldoende zonder de afweging van artikel 74/13 te maken. Dit is tevens een schending van artikel 8 EVRM (zie infra).

Dat er geen reden was om verzoeker het bevel te geven onmiddellijk het land te verlaten conform artikel 74/14 Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar artikel 74/14 §3, 3° volstaat niet om af te wijken van de normale termijnen voor verwijdering van minimum zeven dagen tot maximaal dertig dagen. Deze bepaling houdt een mogelijkheid in (§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:) en hoegenaamd geen verplichting. Bijgevolg diende te worden gemotiveerd waarom er wordt afgeweken van de normale termijnen. De bestreden beslissing ontbeert een motivering in rechte en vermeldt geen wettelijke bepaling op grond waarvan er geen termijn wordt toegestaan. Een summier herhaling van de feiten beantwoordt niet aan de vereisten van artikel 74/14 noch aan de motiveringsplicht.

9.4. Dat een schending moet worden vastgesteld van de artikelen 18, 19, 20, 21, 25 Vreemdelingenwet.

Uit artikel 18 blijkt dat de geldigheidsduur van de machtiging tot vestiging onbeperkt is. Verzoeker heeft zijn verblijfsrecht niet verloren door de ambtelijke schrapping of omdat de vervaldatum van zijn identiteitskaart of C-kaart verstreken was. Bovendien berust de bestreden beslissing slechts op een blote bewering die op geen enkele wijze wordt hard gemaakt en kan na verlies van verblijfsrecht toepassing worden gemaakt van het recht van terugkeer (artikel 19). Omdat verzoeker nog steeds verblijfgerechtigd is, en er geen einde werd gesteld aan zijn verblijf, is een verwijzing naar veroordelingen irrelevant.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de beslissing melding maakt van het feit dat een huwelijk niet automatisch recht geeft op verblijf doch maakt zij geen melding van het feit dat verzoeker ook nog een Belgisch kind heeft en binnenkort opnieuw zal hebben en Belgisch ouders. Ook hieruit blijkt een nieuw verblijfsrecht.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet slechts verwijzen naar het verstrijken van de identiteitskaart of zonder adres is, om hieruit automatisch af te leiden dat er geen verblijfsrecht meer zou zijn. De ambtelijke schrapping is een louter administratieve maatregel die geen invloed heeft op het verblijfsrecht of het recht op terugkeer van verzoeker. De Dienst Vreemdelingenzaken mocht zich niet uitsluitend baseren op het al dan niet hebben van een adres om de bestreden beslissing te nemen. Aan verzoeker werd alleszins de kans ontnomen om zich in regel te stellen. Men vermocht verzoeker niet rechtstreeks vanuit de gevangenis terugleiden naar Marokko zonder enige termijn om aan te tonen dat hij het land niet heeft verlaten, dan wel hem de kans te geven zich terug in te schrijven –waarvan men weet dat hij dit onbetwistbaar kan zelfs bij verlies van verblijfsrecht.

Uit de bepalingen van artikel 20 en 21 blijkt dat verzoeker niet kan worden uitgewezen. De terugwijzing mag slechts worden bevolen na advies van de commissie van advies voor vreemdelingen en kan dit enkel door de koning worden bevolen. Dat hierbij rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan. Dat dit niet is gebeurd. Bovendien zijn verschillende uitzonderingbepalingen voorzien die maken dat verzoeker nooit mag worden uitgewezen noch uitgezet uit het rijk. Hij is in het rijk aangekomen voor de leeftijd van 12 jaar, hij heeft hier verbleven gedurende langer dan 20 jaar op regelmatige wijze, hij is niet veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan 5 jaar en heeft een omgangsregeling met een (Belgisch) kind, betaalt 140 euro alimentatie per maand (artikel 21). Bovendien is de termijn voor verzoeker om het land te verlaten te kort (artikel 25).

9.5. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldige gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt uit het feit dat zij de bestreden beslissing neemt, niettegenstaande verzoeker reeds meer dan dertig jaar op een legale wijze in België heeft verbleven, volledig geïntegreerd is in het land en geen band meer heeft met Marokko, een relatie heeft met een Belgische vrouw, hier kind(eren) en familie heeft, een verblijfsrecht kan doen gelden –van minstens bepaalde duur. Verzoeker kan onmiddellijk een nieuwe aanvraag indienen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker hier op jonge leeftijd is toegekomen en dat hij een gevestigde vreemdeling is met een verblijfsrecht van onbepaalde tijd wiens vader alhier verblijft. Verwerende partij wist of had kunnen weten dat zijn vader de Belgische nationaliteit bezit en dat verzoeker aldus verblijfsgerechtigd is als hij al zijn verblijfsrecht zou hebben verloren – quod non – diende verwerende partij alleszins op een ernstige wijze na te gaan of hij al dan niet nog verblijfsgerechtigd was dan wel recht op terugkeer kon doen gelden. Het feit dat men onmiddellijk komt tot de bestreden beslissing zonder verzoeker hierin te kennen, terwijl hij reeds van zijn vrijheid is beroofd naar aanleiding van een veroordeling voor rijden spijs verval, en hem hierdoor op een onwettige wijze te verhinderen om toepassing te maken van de rechten die hij put op basis van zijn onbepaald verblijfsrecht als gevestigde vreemdeling. Dat het onzorgvuldig is te heten dat men het verzoeker onmogelijk maakt aan te tonen dat hij nog steeds houder is van een verblijfsrecht dan wel recht op terugkeer heeft, dan wel een nieuwe aanvraag kan indienen. Van de verwant van een EU-burger kan niet worden geëist dat hij eerst een visum zou aanvragen in zijn land van herkomst. Het bewijs van zijn identiteit en verwantschap is voldoende. Dat verzoeker familieleden heeft – waaronder een Belgische vader – is goed gekend. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er ook van in kennis is dat verzoeker een partner heeft en binnenkort opnieuw vader wordt van een Belgisch kind (mei 2017) zodat ook in functie daarvan een verblijfsaanvraag kan worden ingediend zo dit al noodzakelijk zou zijn. Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoeker werden niet zorgvuldig afgewogen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk nu geen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.6. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden...”

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest. Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoeker te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

Indien verzoeker op een ernstige wijze zou zijn gehoord had hij kunnen vertellen dat hij voornemens was om zich terug in regel te stellen en documenten kunnen verzamelen waaruit blijkt dat hij nooit het land heeft verlaten voor lange tijd, dan wel een recht op terug keer kon doen gelden, of een nieuwe aanvraag kon indienen. Door verzoeker deze kans te ontnemen en hem niet in de gelegenheid te stellen binnen een redelijke termijn zich in regel te stellen, wordt er afbreuk gedaan aan het hoorrecht, naast een schending van de zorgvuldigheidsplicht alsook het redelijkheidsbeginsel.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht heeft geschonden.

9.7. Door de vasthouding van verzoeker wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Dat het geenszins aangetoond is dat de verwijdering en vasthouding van verzoeker, noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogt in artikel 8§2 EVRM. Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker van aard is om zijn privé- en gezinsleven zeer ernstig aan te tasten.

Dat er sprake is van een familieband tussen verzoeker en zijn Belgische partner, kind(eren), vader, moeder, broers en zussen. Dat deze band zeer hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- en gezinsleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.

Door het voor verzoeker onmogelijk te maken om hier een gezinsleven verder te zetten en verder te wonen in België na een hele leven alhier op legale wijze te hebben verbleven, wordt er afbreuk gedaan aan het recht op een privé- en gezinsleven.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

9.8. Dat er in casu ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan niet tegemoet komt. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete elementen van verzoekers situatie schendt zij het artikel 3 EVRM. Er is geen enkel deugdelijk onderzoek gebeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

9.9. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaken van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), het verbod van een onmenselijke behandeling, van de formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2, 7, 18, 19, 20, 21, 25, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie en machtsmisbruik.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen ernstig zijn en dat een schorsing van de bestreden beslissing zich opdringt."

2.3.2.2. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat artikel 3 van het EVRM geschonden wordt door de bestreden beslissing, doch hij komt niet verder dan het ontwikkelen van een rechtstheoretisch betoog. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij een onderzoek diende te voeren naar de algemene situatie in zijn land van oorsprong en naar de omstandigheden die zijn geval kenmerken maar verzoeker licht niet toe welke omstandigheden in zijn land van oorsprong ter kennis dienen te staan van de verwerende partij, die noopt tot een ambtshalve onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM. Evenmin licht verzoeker toe welke de elementen zijn die zijn zaak kenmerken die maken dat zijn repatriëring naar het land van herkomst een schending riskeert op te leveren van artikel 3 van het

EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient dan ook *prima facie* te besluiten dat de grief inzake artikel 3 van het EVRM onvoldoende uitgewerkt is om ontvankelijk te zijn.

2.3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker somt in de aanhef van zijn verzoekschrift een hele resem elementen op die zijn zaak kenmerken en hij is van oordeel dat de verwerende partij daaromtrent moest motiveren, maar te dezen dient de Raad op te merken dat de verwerende partij blijkens de bestreden beslissing motiveert aangaande de door verzoeker opgesomde elementen. Voorts, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert. Het middel dient derhalve verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.2.4. De kernkwestie die zich aandient is of verzoeker, doordat hij nooit stappen ondernomen heeft om de verlenging van zijn C-kaart te bekomen, die geldig was tot 9 september 2013, zijn verblijfsstatus van gevestigde vreemdeling verloren heeft, waardoor de verwerende partij toepassing kan maken van artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en de toepassing van de artikelen 20, 21 en 25 van de Vreemdelingenwet, die waarborgen inbouwen voor het treffen van verwijderingsmaatregelen ten opzichte van gevestigde vreemdelingen, opzij kan schuiven.

2.3.2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 februari 2013 bij verstek door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf wegens sturen tijdens verval van het rijbewijs. In het administratief dossier zitten geen stukken die aantonen dat verzoeker in het Rijk aanwezig was tussen 22 februari 2013 en 18 september 2016, zijnde de dag voor hij terug opduikt in het Rijk en opgesloten werd in de gevangenis. Het houdt als vertrekpunt in dat er geen bewijs in het administratief dossier zit dat verzoeker tussen 22 februari 2013 en 18 september 2016 aanwezig was in het Rijk en dat verzoekers C-kaart sedert september 2013 verstreken is. De Raad specificeert dat er blijkens het administratief dossier tussen 22 februari 2013 tot op heden geen enkele aanvraag zit van verzoeker tot herinschrijving in een gemeente of tot opstart van een verblijfsprocedure op grond van zijn Belgische vader of Belgische vriendin. Nochtans zitten stukken aangaande verzoeken tot herinschrijving in een gemeente in de periode tussen 2004 en oktober 2012 wel in het administratief dossier.

2.3.2.6. Artikel 18, § 1, van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending opwerpt, bepaalt: "*Onder voorbehoud van artikel 19 is de geldigheidsduur van de machtiging tot vestiging en van*

de status van langdurig ingezetene onbeperkt". Deze bepaling verwijst dus naar de toepassing van artikel 19 van de Vreemdelingenwet waarmee rekening dient gehouden te worden. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk".

2.3.2.7. Uit artikel 19 van de Vreemdelingenwet blijkt dus dat vreemdelingen die afwezig zijn uit het Rijk, gedurende een jaar recht hebben op terugkeer in het Rijk. Dit is wel verbonden aan een geldige verblijfsvergunning wat verzoeker niet heeft. Een schending van de artikelen 18 en 19 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet. Vreemdelingen die langer dan een jaar afwezig zijn uit het Rijk kunnen onder voorwaarden, bepaald in het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, gemachtigd worden er terug te keren. Dit koninklijk besluit voorziet in de artikelen 2 en 4 de volgende voorwaarden:

Artikel 2:

"De vreemdeling wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan door de Minister of door zijn gemachtigde, gemachtigd worden er voor een verblijf van meer dan drie maanden terug te keren, op voorwaarde :

1° dat hij houder is van een geldig paspoort of van een als zodanig geldende reiskaart;

2° dat hij op het tijdstip van zijn vertrek uit België gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of om er zich te vestigen;

3° dat hij bewijst dat hij op het tijdstip van zijn aanvraag niet langer dan vijf jaar afwezig is geweest uit het Rijk;

4° dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 3, 4 of 5".

Artikel 4:

"De vreemdeling die tenminste eenentwintig jaar oud is, kan gemachtigd worden in het Rijk terug te keren, wanneer hij aan de volgende twee voorwaarden voldoet :

1° op het ogenblik van zijn vertrek, vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk verbleven hebben;

2° over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Het bewijs van de bestaansmiddelen kan aangebracht worden door het overleggen van documenten die vaststellen dat de vreemdeling over vervangingsinkomsten beschikt, die in België betaalbaar zijn en voldoende hoog zijn opdat hij niet ten laste van de overheid valt."

In artikel 6 van dit besluit wordt de procedure nader bepaald:

"De aanvraag tot machtiging om in het Rijk terug te keren wordt door de vreemdeling ingediend overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980.

Als de vreemdeling evenwel in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de vervaldatum niet is verstreken, kan de aanvraag tot machtiging om in het Rijk terug te keren eveneens worden ingediend overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980."

2.3.2.8. Vermits verzoeker gedurende ruim 3 jaar administratief geen spoor van leven laat en hij een verstreken C-kaart heeft sedert september 2013, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat de verwerende partij ervan uitgaat dat verzoeker langer dan 1 jaar afwezig is geweest uit het Rijk wat maakt dat hij slechts via een machtiging tot terugkeer opnieuw op legale wijze in het Rijk kan verblijven. Dit houdt in dat zolang verzoeker niet gemachtigd is tot terugkeer, *quod in casu*, verzoeker dient beschouwd te worden als een niet langer verblijfsgerechtigde illegale vreemdeling, waarop artikel 7 van de Vreemdelingenwet wel degelijk van toepassing is, zoals *in casu* onder meer, artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar de binnenkomstdocumenten, zoals bedoeld in artikel 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de schending van de artikelen 20, 21 en 25 van de Vreemdelingenwet die waarborgen inbouwen voor het treffen van verwijderingsmaatregelen ten opzichte van gevestigde vreemdelingen.

2.3.2.9. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift ook geen stukken toe die wijzen op een aanwezigheid in het Rijk tussen september 2013 en september 2016, zoals bijv. kopies van aanslagbiljetten van personenbelasting, bewijzen van sociale bijdragen, bewijzen van werkloosheidsvergoedingen of sociale uitkeringen, attesten van werkgevers, huuruittreksels, ... Verzoeker toont zijn aanwezigheid in het Rijk in de betrokken periode niet aan door louter te poneren, *"Indien hij trouwens het land zou hebben verlaten - quod non -, had hij niet kunnen terug keren zonder Belgische verblijfstitel dan wel een geldig visum"*. Verzoeker geeft ook geen valabele uitleg waarom hij tussen februari 2013 en september 2016 geen enkel initiatief nam om zijn verblijfstoestand uit te klaren. In het administratief dossier zitten nochtans stukken waaruit blijkt dat hij vóór 2013, toen hij nog in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning, beroep heeft gedaan op een advocatenkantoor om zijn situatie op verblijfsvlak geregeld te krijgen. Hij verzamelde toen wel stukken ten bewijze van zijn aanwezigheid in het Rijk. Verzoekers verklaring, dat hij depressief was en hierdoor de zaken op administratief vlak op zijn beloop liet, dat hij bij zijn horen door de verwerende partij op 11 januari 2017 heeft afgelegd en ter terechtzitting ook herhaalt, is niet meer dan een blote bewering en volstaat te dezen niet. Verzoeker maakt zich sterk dat hij de ambtelijke schrapping ongedaan zal maken, een herinschrijving zal bekomen, zijn recht op terugkeer zal doen laten gelden, en dat er *"geen twijfel mogelijk is omtrent het feit dat verzoeker minimaal gerechtigd is tot tijdelijk verblijf"*, maar de Raad verwijst naar het gestelde in de punten 2.3.2.7. en 2.3.2.8. waaruit blijkt dat verzoeker een procedure tot machtiging tot terugkeer zal dienen op te starten die vanuit het land van oorsprong zal dienen te geschieden. Tevergeefs beroept verzoeker zich voorts op verblijfsprocedures die hij van plan is op te starten indien hij daartoe de mogelijkheid krijgt, met name een procedure op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in functie van zijn Belgische vader of op grond van zijn relatie met een Belgische vrouw. Verzoeker laat na uit te leggen waarom hij deze procedures niet heeft opgestart tussen februari 2013 en september 2016 en kan niet dienstig uitgaan van de premisse dat deze procedures wel succesvol zullen uitmonden in een verblijfsvergunning.

2.3.2.10. Wat betreft artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarvan verzoeker de schending opwerpt, dient de Raad op te merken dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk blijkt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de

Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn); (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Dit bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, voordat de bestreden beslissing getroffen werd, een vragenlijst heeft ingevuld op 10 november 2016 en gehoord is geweest op 1 januari 2017. Verzoeker heeft hierbij de gelegenheid gehad om alle elementen naar voren te brengen die zijn situatie kenmerken op privé- familiaal en administratief vlak, waarover de verwerende partij ook gemotiveerd heeft in de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht blijkt dan ook niet.

2.3.2.11. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de elementen die verzoeker heeft meegedeeld in de door hem ingevulde vragenlijst van 10 november 2016 en naar voren heeft gebracht tijdens zijn horen op 11 januari 2017. Het betreffen elementen waarvan gewag gemaakt wordt in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan, gelet op wat in de bestreden beslissing kan gelezen worden, niet dienstig opwerpen dat de bestreden beslissing geen enkele overweging bevat in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling werd niet geschonden omdat verwerende partij er niet nadrukkelijk naar verwijst in de bestreden beslissing. Verzoeker laat na te concretiseren met welk element, besloten in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.3.2.12. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

2.3.2.13. De bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet als redenen waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan aan verzoeker om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Er zijn dus twee motieven die elk op zich de toepassing van artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet - in welk geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bepaalt - kunnen schragen. Dit houdt in dat indien één motief overeind blijft, kritiek op het ander motief geen aanleiding kan geven tot de schorsing van de bestreden beslissing.

2.3.2.14. De bestreden beslissing maakt onder meer toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat het niet volstaat vast te stellen dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, daar artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet door het gebruik van het woord "en" cumulatieve voorwaarden heeft bepaald, met name de vreemdeling moet én een gevaar voor de openbare orde én een gevaar voor de nationale veiligheid vormen. Er kan evenwel niet zonder meer worden gesteld dat de wetgever door het gebruik van het woord "en" cumulatieve vereisten heeft willen voorzien. In de memorie van toelichting bij de wet van 19 januari 2012, waarbij voormelde wetsebepaling in de Vreemdelingenwet wordt ingevoerd, wordt immers duidelijk aangegeven dat het om twee onderscheiden situaties gaat waarbij verweerder wordt gemachtigd om af te wijken van de regel dat steeds een termijn van dertig dagen om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden gerespecteerd. In de memorie van toelichting wordt immers duidelijk aangegeven dat in het geval de vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde "of" de nationale veiligheid door de minister of zijn gemachtigde kan worden beslist om een kortere termijn op te leggen dan zeven dagen of zelfs geen enkele termijn (*Parl.St. Kamer, 2011-12, 1825/001, 26*). Artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet is trouwens de omzetting van artikel 7.4 van de richtlijn 2008/115/EG en deze bepaling luidt als volgt: "4. *Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.*" Ook deze bepaling voorziet dus in afzonderlijke situaties waarbij kan worden afgeweken van de norm dat een termijn om vrijwillig het land te verlaten dient te worden toegekend. Het gebruik van het woord "en" laat *in casu* slechts toe te besluiten dat de wetgever in een opsomming heeft willen voorzien en heeft willen aangeven dat een vreemdeling die een gevaar is voor de openbare orde en een vreemdeling die een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, kunnen worden onderworpen aan een verwijderingsmaatregel die geen termijn bevat om vrijwillig het land te verlaten. De verwijzing in de bestreden beslissing naar de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet blijft derhalve overeind. De kritiek die verzoeker uit op de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, kan derhalve geen aanleiding geven tot schorsing van de bestreden beslissing.

2.3.2.15. Artikel 74/14, §3, laatste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat in de in artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten, zeven dagen kan bedragen ofwel geen enkele termijn. In de bestreden beslissing wordt duidelijk uitgelegd "*waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan*". Het is dan ook duidelijk dat de keuze voor een termijn van nul dagen wordt verantwoord door de opgelijste veroordelingen op grond waarvan de verwerende partij tot de conclusie komt dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Hierbij wordt gewezen op de ernst van de feiten, een vaststelling die verzoeker niet tegenspreekt. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij, gelet op deze veroordelingen, gebruik maakt van haar discretionaire bevoegdheid om binnen het voorziene bestek van een uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 dagen tot 0 dagen, *in casu* een termijn van nul dagen, te voorzien voor de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3.2.16. De beschouwingen van verzoeker laten *prima facie* niet toe te concluderen dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

2.3.2.17. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.3.2.18. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

2.3.2.19. Voor wat betreft de aspecten van gezinsleven heeft verzoeker in zijn ingevulde vragenlijst van 10 november 2016 aangevoerd dat hij vader is van een Belgisch kind. Dienaangaande stelt de bestreden beslissing, *"Niets uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene daadwerkelijk de vader is"*. Verzoeker brengt hiertegen niets in. Verzoeker toont ook niet aan hij *de facto* gezinsbanden gecreëerd zou hebben met een Belgisch kind, aan de hand van bijv. bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, door regelmatig en kwalitatief contact tussen hem en zijn kind, interesse en engagement van verzoeker ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan (EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30; EHRM; EHRM 26 mei 1994, *Keegan/Ierland*, § 43-45, EHRM 1 juni 2004, *L/Nederland*, § 36).

2.3.2.20. Verzoeker heeft verder zowel in de door hem ingevulde vragenlijst van 10 november 2016 als bij zijn horen door de verwerende partij op 11 januari 2017 verklaard dat hij een relatie heeft met een Belgische vriendin, dat hij van plan is te huwen met haar en dat ze zwanger zou zijn van hem. Verzoeker voert echter geen concrete objectieve elementen aan waaruit blijkt dat hij een relatie heeft met een Belgische vriendin die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Er werd door verzoeker geen verblijfsaanvraag ingediend op grond van deze relatie en verzoeker brengt geen stukken aan die de relatie stofferen. Verzoeker brengt wel een medisch attest aan waaruit blijkt dat B.N. zwanger is, maar dit attest stelt niet dat verzoeker de vader is en stelt evenmin dat verzoeker met haar een relatie heeft. De kort geschreven verklaring van B.N.V. zelf, dat verzoeker de vader is van haar ongeboren kind en dat hij met haar samenwoonde, volstaat te dezen niet aangezien het niet ondersteund wordt door objectieve stukken.

2.3.21. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn ouders, zussen en broers, maar verzoeker, die een 40-jarige man is, toont niet aan dat hij met hen een beschermenswaardig gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat dergelijke relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en meerderjarige kinderen onderling enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Dergelijke elementen worden niet aangetoond.

2.3.22. De Raad dient derhalve te concluderen dat er geen beschermenswaardig gezinsleven voorligt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift ook niet verder dan theoretische beschouwingen op dit vlak. Bijgevolg dient de Raad niet te onderzoeken of er sprake is van een ongeoorloofde inmenging van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven. Familie- of gezinsbanden die niet kunnen gelijkgesteld worden met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen voor een vreemdeling die lange tijd gevestigd was in het Rijk, echter wel onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, *Znamenskaya v. Rusland*, par. 27) in de zin van artikel 8 van het EVRM en de Raad verwijst op dit punt naar de bespreking die hierna volgt.

2.3.23. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op driejarige leeftijd naar België is gekomen, dat hij hier de verblijfsstatus had als gevestigde vreemdeling, dat hij in de periode 2000-2002 een werkloosheidsvergoeding ontving en dat hij in het Rijk verbleven heeft tot februari 2013 om na een onbekende bestemming in september 2016 terug op te duiken. Een dergelijke situatie kan niet anders dan bestempeld te worden als een privéleven in België, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Immers, het is niet onaannemelijk dat uit het langdurig legaal verblijf van verzoeker een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen is voortgevloeid dat een onderdeel uitmaakt van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*,

§ 95-96). Verzoekers privéleven bestaat dan uit de optelsom van alle banden die hij met de Belgische samenleving is aangegaan.

2.3.2.24. Gezien verzoekers situatie een situatie van weigering van een voortgezet verblijf betreft, dient nagegaan te worden of de inmenging in verzoekers privéleven in overeenstemming is met het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

2.3.2.25. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is namelijk niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

2.3.2.26. De bestreden beslissing werd genomen krachtens de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis. Aan de legaliteitsvereiste is derhalve voldaan. De Raad stelt voorts vast dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde. De inmenging in het privéleven van verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2.27. Vervolgens dient de Raad te onderzoeken of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahrán/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

2.3.2.28. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. 'Boultif criteria' (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif v. Zwitserland*, par. 48.; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner v. Nederland*, par. 58; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 68, EHRM 10 april 2012, nr. 606286/09, *Balogun v. Verenigd Koninkrijk*).

2.3.2.29. Verzoeker is een volwassen migrant die geen gezin heeft gesticht in België, maar hij is op driejarige leeftijd vanuit België naar Marokko gekomen en heeft heel zijn leven, behoudens een drietal jaren, in België doorgebracht. Het Hof erkent dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, §§ 73-74).

2.3.2.30. Rekening houdend met de rechtspraak van het EHRM inzake "settled migrants" beoordeelt de Raad dan enkel de eerste drie 'Boultif-criteria', nl. de aard en ernst van de gepleegde inbreuken, de duur van het verblijf van de vreemdeling in de verdragsluitende Staat en de tijdsperiode die verlopen is tussen het plegen van de inbreuk en de verwijderingsmaatregel, alsook het gedrag van de vreemdeling tijdens die periode. Daarenboven wordt ook gekeken naar de hechtheid ('solidity') van de sociale, culturele en familiale banden met het land van verblijf en het in het land van herkomst.

2.3.2.31. Wanneer strafrechtelijke inbreuken als volwassene worden gepleegd, dan zal artikel 8 van het EVRM geen bescherming bieden, zelfs als de vreemdeling grotendeels is opgegroeid in de verdragsluitende Staten, indien deze inbreuken als zeer ernstige redenen worden beschouwd om de verwijdering te rechtvaardigen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

2.3.2.32. Verzoeker is zoals reeds een aantal keren werd meegedeeld, op driejarige leeftijd naar België gekomen. Het kan redelijkerwijze aanvaard worden dat verzoekers sociale en culturele banden met België, waar zijn ouders, broers en zussen ook leven, groter en hechter zijn dan met zijn thuisland Marokko. Er kan van uitgegaan worden dat de verwerende partij dit ook niet betwist, doch gelet op verzoekers gerechtelijk verleden van oordeel is dat de belangen van de staat zwaarder dienen door te wegen dat verzoekers privébelangen. De verwerende partij motiveert het als volgt:

“Betrokkene werd immers veroordeeld voor verschillende feiten waaronder drugsfeiten. Wat betreft de veroordeling dd. 03.10.2012, wordt er opgemerkt dat de ‘georganiseerde drugs een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten’. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer))”.

2.3.2.33. In het administratief dossier zit een nota die een historiek van het dossier bevat. Hieruit blijkt dat verzoekers contacten met politie, politierechtbanken en correctionele rechtbanken steeds maar intenser worden. Waar dit in de periode tussen 1994 - medio 1998 beperkt blijft tot het opstellen van processen-verbaal, loopt verzoeker vanaf eind oktober 1998 opeenvolgende veroordelingen op door de politierechtbank en correctionele rechtbank voor diverse misdrijven, gaande van verkeersovertredingen, verboden wapendracht, slagen en verwondingen aan een agent, opzettelijke slagen en verwondingen aan derden om uiteindelijk op 3 oktober 2012 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld te worden tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens mededader inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname bendevorming en op 22 februari 2013 bij verstek veroordeeld te worden door dezelfde rechtbank tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens (herhaaldelijke vaststellingen) sturen tijdens verval van het rijbewijs. Van verzoeker ontbreekt vanaf dan elk spoor totdat hij in september 2016 terug opduikt, aangehouden en opgesloten wordt in het kader van voormelde veroordelingen, waarbij hij vanuit de gevangenis tevergeefs verzet aantekent tegen het bovenvermeld vonnis van 22 februari 2013. Uit dit overzicht kan geconcludeerd worden dat verzoeker als volwassene vanaf 22 jaar op het slechte pad terechtkomt en alsmaar drierter te werk gaat om uiteindelijk zwaar veroordeeld te worden voor druggerelateerde feiten. De Raad kan *prima facie* niets anders dan concluderen dat verzoeker, na zijn laatste stevige correctionele veroordeling in februari 2013 voor verkeersgerelateerde inbreuken, onderduikt om opsluiting in de gevangenis te voorkomen, reden waarom er tussen 2013 en 2016 geen gerechtelijke antecedenten meer zijn. Deze periode van “windstilte” gedurende drie jaar kan niet in het voordeel van verzoeker spelen. Het feit dat er tussen het treffen van de bestreden beslissing en de hogervermelde veroordelingen door de correctionele rechtbank, afgerond vier jaar verstrijken, kan gelet op de vermoedelijke onderduiking van verzoeker, ook niet in zijn voordeel spelen. De verwerende partij speelt kort op de bal vanaf het moment dat verzoeker terug opduikt in september 2016 en opgesloten wordt in de gevangenis.

2.3.2.34. De Raad dient dus globaal te besluiten dat de door de verwerende partij in punt 2.3.2.32. vermelde gedane balans tussen de belangen van de Staat en verzoekers privébelangen, een “faire” balans is, gelet op het feit dat verzoeker op volwassen leeftijd aan een gerechtelijk parcours begint dat getuigt van alsmaar drierter optreden, waarbij verzoeker inbreuken pleegt op de drugswetgeving en daarbij op 3 oktober 2012 een stevige correctionele veroordeling oploopt voor 30 maanden gevangenisstraf, feit waaraan de verwerende partij terecht een groot gewicht toekent gelet op de in de bestreden beslissing aangegeven verwoestende effecten van drugs. Verzoeker trekt zich ook niets aan van herhaaldelijke veroordelingen wegens rijden tijdens verval, wat uiteindelijk op 22 februari 2013 uitmondt in een stevige correctionele veroordeling van 1 jaar gevangenisstraf. Verzoekers gerechtelijke historiek wijst dus niet op schuldinzicht of gedragsverbetering en de Raad kan niets anders dan aannemen dat het verzoekers betrachting was te ontsnappen aan opsluiting in de gevangenis door gedurende drie jaar onder te duiken. In deze omstandigheden, ook al heeft verzoeker vanaf zijn derde levensjaar gedurende 34 jaar in het Rijk verbleven, dit grotendeels als gevestigde vreemdeling en kan

worden aangenomen dat verzoekers sociale en culturele banden met België, waar zijn ouders, broers en zussen ook leven, groter en hechter zijn dan met zijn thuisland Marokko, kan de Raad de bestreden verwijderingsmaatregel niet disproportioneel achten (cf. EHRM 10 april 2012, nr. 606286/09, *Balogun v. Verenigd Koninkrijk*). In deze beoordeling speelt mee, het feit dat verzoeker een gezonde veertigjarige man is, dat niet uitgesloten is dat hij gedurende drie jaar in Marokko is ondergedoken en dat hij in zijn verzoekschrift theoretische beschouwingen uit over artikel 8 van het EVRM, doch dit nergens concretiseert en toepast op zijn persoonlijke situatie en het feit dat terugkeer naar het Rijk, na machtiging door de verwerende partij, niet geheel uitgesloten is. Weliswaar krijgt verzoeker een inreisverbod, maar dit is een inreisverbod waarvan de duur beperkt is in de tijd (cf. EHRM 24 augustus 1999, nr. 43218/98, *Farah v. Zweden*, en *a contrario* EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, *Keles v. Duitsland*, par. 65. EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99). Het is heden nog aanvechtbaar en kan als het definitief wordt, opgeheven of opgeschort worden op vraag van verzoeker.

Het enig middel is derhalve voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.4. De vaststelling, dat geen ernstig middel werd ontwikkeld, volstaat om onderhavige vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA